

Ο ενθρονιστήριος λόγος του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Το απόγευμα της Παρασκευής 11 Νοεμβρίου έγινε η ενθρόνιση του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού. Κλήρος και λαός υποδέχθηκαν τον νέο ιεράρχη φωνάζοντας “Άξιος”.

Η ενθρόνισή του έγινε στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ιερή Πόλη του **Μεσολογγίου**. Ο ιεράρχης στον ενθρονιστήριο λόγο του έδωσε το στίγμα του οράματος και του έργου του.

Ακολουθεί ολόκληρος ο ενθρονιστήριος λόγος του νέου [Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού](#):

**Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. κ. Ἱερόθεε,
τοποτηρητά ἄχρι τοῦδε τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας,
καὶ Ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερωνύμου.**

**Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ Διακονία,
Κύριε Περιφερειάρχα,
Κύριοι Βουλευταί,
Κύριε Δήμαρχε τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου,
Λοιποὶ Δήμαρχοι τοῦ τόπου μας,
Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν καὶ
ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν,
Λαέ τοῦ Θεοῦ, πιστέ, περιούσιε καὶ εὐλογημένε,**

“Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη• ἰδοὺ τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ
κωλύσω• Κύριε, σὺ ἔγνωσ .τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν
ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν
σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς” . “Διαλάλησα τὴ δικαιοσύνη σου σέ σύναξη μεγάλη,
νά πού τά χεῖλη μου δεν τά ’κλειςα• Κύριε, ἐσύ τό ξέρεις. Τὴ δικαιοσύνη σου δεν
ἔκρυψα στά βάθη τῆς καρδιᾶς μου, κήρυξα τὴν πιστότητά σου καὶ τὴ βοήθειά σου•
δέν κράτησα κρυμμένη τὴν ἀγάπη σου οὔτε καὶ τὴν ἀλήθειά σου σέ σύναξη
μεγάλη”.

Ἰδού μία νέα σελίδα ξεκινᾷ σήμερα στὴν ἱστορία τῆς εὐλογημένης Μητροπόλεως
Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Ἐνας νέος ἐπίσκοπος ἔρχεται, γιὰ νὰ ποιμάνει τὸν λαό
τοῦ Θεοῦ, ψήφοις κανονικαῖς, ἐκλεγμένος καὶ σταλμένος ἀπὸ τὴν σεπτὴ Ἱεραρχία
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ συνεχίσει καὶ νὰ προσθέσει. Εἶναι ὁ κρίκος
μιᾶς ἀλυσίδας πού ἐνώνει τό σήμερα καὶ το αὔριο μὲ τό χτές αὐτῆς τῆς
Μητροπόλεως. Θα πορευτεῖ μέ σεβασμό, εὐγνωμοσύνη καὶ ἀναγνώριση στό ἔργο
τῶν προκατόχων του, οἱ ὅποιοι ἐλάμπρυναν τὴν ἐν τόπῳ Ἐκκλησία μέ τό πρόσωπό
τους, τά χαρίσματά τους, τὴν ἀφιέρωση, τὴν ἔγνοια γιὰ τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό.
Προσέθεσαν στήν διαδοχὴ τῶν ἱερατικῶν γενεῶν ἀνθρώπους πιστούς, πού μέ ζῆλο
καὶ ἀγάπη σταυρική λειτούργησαν καὶ λειτουργοῦν, ἱερούργησαν τό εὐαγγέλιο καὶ
τό ἱεουργοῦν, κράτησαν καὶ κρατοῦν τὴν πίστη ζῶσα, στάθηκαν καὶ στέκονται
στά μεγάλα γεγονότα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δίπλα στό ποίμνιό τους, ἔβαλαν καὶ
βάζουν πιό πάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους τὴν ἐνότητα κλήρου καὶ λαοῦ, παλεύοντας
ἐναντίον τοῦ πνεύματος τῆς πονηρίας, πού ἀποσκοπεῖ στό νὰ χωρίζει τὸν ἄνθρωπο
ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν Ἐκκλησία, τὸν πλησίον, σήμερα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.
Κι αὐτό τό ἔργο ὁ νέος ἐπίσκοπος θά προσπαθήσει νὰ συνεχίσει καὶ νὰ τό

έπαυξήσει μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, προσφέροντας ὅλες του τίς δυνάμεις.

Ὁ νέος ἐπίσκοπος ἔρχεται ἔχοντας στήν σκέψη καί στήν καρδιά του ἕναν λόγο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Ἱερωνύμου: “Ἡ Ἐκκλησία δέν σώζει μ’ αὐτά πού πράττει, ἀλλά μέ αὐτό πού εἶναι”. Κι αὐτός ὁ λόγος μεταφράζεται σέ ἕνα ὄνομα: Ἰησοῦς Χριστός! Ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐπειδὴ κοινωνεῖ μέ τόν Χριστό, τοῖς πᾶσι τόν Χριστόν καταγγέλλει, εὐαγγελίζεται τήν δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα γιά ὅλους, πού γίνεται ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀνάσταση καί ζωή αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία σώζει, καθώς καλεῖ τούς ἀνθρώπους σέ συνάντηση, σύναξη, καινούργια ζωή, μέ τήν ἀποδοχή ὅτι τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός! Αὕτη εἶναι καί ἡ ἀποστολή τοῦ ἐπισκόπου. Νά εἶναι μιμητής Χριστοῦ. Νά γίνεται ἡ ὁδός καί νά δείχνει τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στόν Χριστό. Νά τίθεται ἐπικεφαλῆς τοῦ λαοῦ του σέ μία πορεία ἀγάπης, πού θά καταστήσει πάντας ἀνθρώπους ὠριμους πνευματικά, “εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ” .

Καί ἔχει αὕτη τήν εὐλογία καί αὕτη τήν εὐθύνη ὁ ἐπίσκοπος. Ἔρχεται γιά νά κηρύξει πρωτίστως μετάνοια, ἕναν συνεχῆ ἀγῶνα ἀλλαγῆς νοῦ καί καρδιάς. Κι αὐτό διότι ὁ χρόνος αὐτῆς τῆς ζωῆς εἶναι καιρός “τοῦ βαλεῖν ἀρχήν μετανοίας” , “καιρός εὐπρόσδεκτος, ἡμέρα σωτηρίας” . Καί ἡ μετάνοια πρέπει νά βιωθεῖ σέ ἕνα συνεχές τώρα. Ἡ μετάνοια ξεκινᾷ ἀπό τόν ἴδιο τόν ἐπίσκοπο. Γνωρίζει ὅτι κατά ἄνθρωπον τά μέτρα τῆς δυνάμεις του δεν ἐπαρκοῦν. Παρακαλεῖ ὅμως καί προσεύχεται στόν Θεό, ὥστε ἡ θεία χάρις νά ἀναπληρῶναι τά δικά του ἐλλείποντα καί νά θεραπεύει τά ἀσθενῆ του. Καί στήν προσευχή του ὑπενθυμίζει στον ἑαυτό του ὅτι “ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ ἐπισκόπου τελειοῦται” . Καί σ’ αὐτόν τόν δρόμο καλεῖ τόν κληρο καί τόν λαό του νά ἀκολουθήσει. Νά συναισθανόμαστε οἱ πάντες τά ἐλλείποντά μας καί νά ἐμπιστευόμαστε τήν Ἐκκλησία, τήν κιβωτό τῆς χάριτος. Καί νά εἶναι ἡ κάθε στιγμή τῆς ποιμαντορίας τοῦ ἐπισκόπου ἀπαρχή ἀγῶνα ἔτσι ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά ὑπάρχει στίς καρδιές ὅλων!

Κλήθηκε νά ἡγεῖται ὁ ἐπίσκοπος. Ὅχι μόνο “εἰς παροξυσμόν ἀγάπης καί καλῶν ἔργων” , ἀλλά νά μαρτυρεῖ πρῶτος περί τοῦ φωτός, τό ὁποῖο ἔλαβε στήν πορεία τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἀρχιερωσύνης. Νά γίνεται φῶς Χριστοῦ πού “φαίνει πᾶσι” , φῶς χαρᾶς, ζωῆς, προσευχῆς. Νά γίνεται ὁ καλός ποιμὴν τῆς θυσίας, τῆς κενώσεως, τῆς ταπεινώσεως. Νά γίνεται μία ἀνοιχτή ἀγκαλιά γιά ὅλους τούς “κοπιῶντας καί πεφορτισμένους” , γιά νά ἀναπαύονται ἐν χάριτι καί ἐλέει Θεοῦ. Νά γίνεται ὁ πρᾶος καί ταπεινός, πού θά δείχνει ὅτι κανεὶς δεν ἀπορρίπτεται ἐπειδὴ ἔχει ἐλλείψεις, ἀλλά ὁ ἀγῶνας τοῦ ἐπισκόπου εἶναι γιά νά προστεθοῦν οἱ πάντες στην ἀγαθὴ μερίδα, αὕτη τοῦ “ἐνός οὗ ἔστι χρεία”⁹, στήν σχέση μέ τόν Χριστό στην Ἐκκλησία.

Διότι ὁ ἐπίσκοπος τήν Ἐκκλησία φανερώνει. Ἐχει πάντοτε στον νοῦ καί τήν καρδιά του ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἐν τόπῳ, ἀλλά εἶναι ἡ μία, ἀγία, καθολικὴ καί ἀποστολική, ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ αὕτη ἀνά τούς αἰῶνες, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τά

γεωγραφικά όρια και μαρτυρεί την παγκοσμιότητα του εὐαγγελίου, τό μήνυμα τῆς σωτηρίας πού ἀγγίζει κάθε ἄνθρωπο και γίνεται κλήση προσφοῶς τῶν χαρισμάτων τοῦ καθενός σέ ὅλους. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς ἐνότητας, τόσο ἐντός τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅσο και στον ἀγῶνα νά ἐκκλησιοποιηθεῖ ὁ κόσμος, γιά νά ζήσει. Ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀναθέτει στον ἐπίσκοπο αὐτή τήν εὐθύνη. Νά διακρίνει τά χαρίσματα κλήρου και λαοῦ. Νά καλεῖ οἱ πάντες νά λειτουργήσουν ὑπό τήν εὐλογία του, ὥστε νά διακρίνονται τά ὅρια. Και νά μη λησμονοῦν ὅτι και ἐκεῖνος μέ τήν σειρά του ἀναφέρεται, λογοδοτεῖ στην Ἐκκλησία, στην Ἱερά Σύνοδο. Εἶναι μέλος τοῦ συνοδικοῦ σώματος, πού σημαίνει πώς ὅ,τι ζητᾶ ἀπό τόν κλῆρο και τόν λαό του, προέρχεται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό και ἡ προσευχή ὅλων κατά τήν θεία λειτουργία και, μάλιστα, μετά τήν εὐχή τῆς ἀναφοῶς και τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων δώρων, νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγο τῆς ἀληθείας, δείχνει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δεν ὑπάρχει αὐτόνομος, ἀλλά ὡς πρόσωπο πού ποιμαίνει κλῆρο και λαό ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι μία και ὀρθόδοξη στήν καθολικότητά της.

Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως δεν ἐπαναπαύεται στην αὐτάρκεια τῶν ὅσων ἔχουν ἀποδεχτεῖ και προσπαθοῦν νά ζήσουν τό εὐαγγέλιο. Εἶναι ἔλλειμμα, ἰδίως στούς καιρούς μας, νά περιχαρακωνόμαστε στους “ιδίους”¹⁰, δηλαδή μόνο σέ ὅσους ἤδη ἔχουν ἀποδεχτεῖ τό Εὐαγγέλιο. Τό μήνυμα τῆς σωτηρίας ἀναφέρεται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό και ὁ ἐπίσκοπος ἀπλώνει τά χέρια προς ὅλους. Προσλαμβάνει στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τόν πόνο τῆς φθαρτότητας, τῆς ἀσθένειας και τοῦ θανάτου. Τήν ὀδύνη τῆς ἀμαρτίας και τῆς πτώσεως πού ταλανίζει τόν κάθε ἄνθρωπο. Τήν ἄρνηση πολλῶν νά κατανοήσουν, νά ἀναζητήσουν, νά συζητήσουν, νά θελήσουν νά ἐμπιστευθοῦν τήν Ἐκκλησία. Κάποτε και τόν θυμό τους, διότι ὅταν θέλησαν, δεν βρῆκαν οὔτε πρόσωπα οὔτε ἀπαντήσεις, ἴσως οὔτε και ἀγάπη. Δεν ἀρνεῖται ὅμως νά συναντήσῃ και τούς ἀδιάφορους γιά τήν πίστη, στοιχεῖο τῆς ἐποχῆς μας, καθώς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος αἰσθάνεται αὐτάρκης στα ἀγαθά, στα ἐπιτεύγματα, στίς πληροφορίες, στις εὐκαιρίες τῆς ἐκκοσμιευμένης κοινωνίας.

Οι “ίδιοι” βεβαίως είναι ή άπαντοχή και ή παρηγοριά του επίσκόπου. Είναι όσοι συμμερίζονται την άποστολή του επανευαγγελισμού, αλλά και όσοι αγωνίζονται να ζήσουν τον τρόπο της Βασιλείας του Θεού. Ο επίσκοπος όμως δεν μπορεί να περιοριστεί, να επαναπαυθεί, να συλλογιστεί ότι φτάνουν αυτοί και ότι δεν γίνεται τίποτα για τους άλλους. Δεν μπορεί να χωρίσει τους ανθρώπους σε δικούς του και άλλους, όταν, μάλιστα, οι ένορίες μας χρειάζονται άνανέωση. Και ή Έκκλησία ζητά οι άνέστιοι πνευματικά άνθρωποι, ιδίως οι νέοι μας, να αισθανθούν ότι μπορούν να βρουν την οίκία” του Πατρός ήμων του έν ουρανοίς” στην ζωή της πίστεως! Ότι δεν είμαστε απλώς ένα άθροισμα άτομων και πληθυσμών, αλλά ο λαός του Θεού, ο όποιος κρατά ως τον πολύτιμο θησαυρό του την Όρθόδοξη ταυτότητά του, όχι μόνο στους τύπους, αλλά ως τρόπο ζωής που μεταμορφώνει την καθημερινότητά του.

Ο επίσκοπος όμως είναι εκείνος που εργάζεται για την ένότητα και μεταξύ των θεσμών. Η Έκκλησία, κατά την παράδοση της συναλληλίας και της διακριτότητας των ρόλων, δεν μπορεί να είναι ούραγός, ούτε αδιάφορη για την πορεία του τόπου. Ο επίσκοπος δεν ταυτίζεται μέ ιδέες, διότι και ή καλύτερη άκόμη μερίζει, χωρίζει, καθώς ή ανθρώπινη έλευθερία δεν είναι δεδομένο ότι θα την άποδεχτεί. Ο επίσκοπος δεν ταυτίζεται μέ πρόσωπα, γιατί όλοι και όλες είναι παιδιά του, παιδιά του Χριστού. Ο επίσκοπος κηρύττει την αλήθεια. Μεριμνά για τον λαό του, ιδίως τον άναγκεμένο, τον κουρασμένο, αυτόν που άναζητά φροντίδα και βοήθεια. Μεριμνά και για τον έσχατο. Και γίνεται αυτός που κρούει την θύρα, ώστε να καλυφθούν, μέ την συμπαράσταση όλων των θεσμών, οι άναγκαίες χρειές. Γι’ αυτό και ή πόρτα του επίσκόπου είναι πάντοτε άνοιχτή, για διάλογο, για συμπαράσταση, για κατάθεση αληθειών. Ο επίσκοπος δεν θα φοβηθεί να υπερασπιστεί και την πίστη και τους ανθρώπους. Θα τό πράξει όμως μέ σεμνότητα, εύγένεια, αλλά και αποφασιστικότητα. Και θα ζητήσει να συμπορευθούνε όλοι οι θεσμοί στην προοπτική της διακονίας του ανθρώπου. Θα τό υπενθυμίσει. Θα προσευχηθεί. Θα δώσει όμως και “λόγον παντί τῷ αίτοῦντι” , ώστε να άκουστεί καθαρή, άθθεντική, διακριτική και, όταν χρειαστεί, στεντόρεια ή φωνή της Έκκλησίας.

Έρχομαι σε έναν τόπο που ήδη μου έχει δώσει ένα νέο όνομα. Ως Μητροπολίτης Αίτωλίας και Άκαρνανίας ζῶ ήδη σε μία νέα πατρίδα. Πατῶ την γῆ του Μεσολογγίου, την γῆ της θυσίας για την έλευθερία, την γῆ που πολιορκήθηκε, αλλά δεν υπέκυψε, την γῆ που έδειξε στην Εύρώπη και στον κόσμο ότι ή Ελλάδα πέθανε, κι όμως άναστήθηκε. Πατῶ την γῆ του Αγρινίου, την γῆ που μέ φέρνει πίσω στην πρό Χριστού ιστορία των Ελλήνων, που μου δείχνει ότι γλῶσσα, ιστορία, πολιτισμός, γενναιότητα, δημιουργία, οίκογένεια, ήρωισμός ταξιδεύουν στους αίῶνες. Την γῆ του νεομάρτυρα άγίου Ιωάννη, που έδειξε ότι ή πίστη κρατά την έθνική συνείδηση ζωντανή. Την γῆ που πότισαν μέ τον ιδρώτα, τίς μνημες, τον πόνο οι πρόσφυγες της Μικρασίας, όταν συνάντησαν τους ντόπιους, μέ τους

όποιους όχι μόνο συγκατοίκησαν, αλλά και πάλεψαν για έναν τόπο συνολικά φιλοπρόοδο, δημιουργικό, καλλιεργημένο. Τήν γῆ τῆς Ἀμφιλοχίας καί τῆς Βόνιτσας, όπου ἀνταμώνουν Ἀνατολή καί Δύση, Τουρκοκρατία καί Βενετοκρατία, θάλασσα καί στεριά, πανδοχεῖα καί πλοῖα, ὡς τόποι συναντήσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί ἀδούλωτου φρονήματος, τόποι Ἑλληνικοί! Τήν γῆ τοῦ Θέρμου καί τοῦ Μεγάλου Δένδρου, ἀπό ὅπου ὁ Πατροκοσμᾶς καί ὁ ἄλλος μέγας Αἰτωλός, ὁ Εὐγένιος, ξεκίνησαν, ἰδρύοντας σχολεῖα, γιά νά βροντοφωνάξουν ὅτι μέσα ἀπό τήν παιδεία παίρνουμε ταυτότητα μέ μία φράση πού δίνει νόημα ἀκόμη καί στό σήμερα: “Ψυχή καί Χριστός μᾶς χρειάζεται”. Τήν γῆ τοῦ Αἰτωλικοῦ, μέ τό ἐκπάγλου ὁμορφιάς φυσικό περιβάλλον, τήν ποικιλία τῆς χλωρίδας καί τῆς πανίδας, ὅπου οἱ ἀλιεῖς τροφοδότησαν καί τροφοδοτοῦν μέ τά ἔργα τῶν χειρῶν τους τόν κόσμο καί νοστιμίζουν τήν ζωή μας. Τήν θάλασσα, τίς λίμνες καί τά βουνά, ὅπου σπουδάζουμε τό “ὡς ἐμεγαλύνθη τά ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας” . Τήν γῆ τῶν ποιητῶν, τῶν ζωγράφων, τῶν καλλιτεχνῶν, ἐκείνων πού ξεχώρισαν μέ τά χαρίσματά τους, ὅπως καί τῶν ἀπλῶν καί ταπεινῶν, τούς ὁποίους κλήθηκα όχι μόνο νά ποιμάνω καί νά διακονήσω, ἀλλά καί νά γίνω ἕνας ἀπό αὐτούς. Εἶναι ἤδη οἱ ἄνθρωποί μου, ἡ πνευματική μου οἰκογένεια, οἱ συνοδοιπόροι στον ἀγῶνα τῆς ἀπό κοινοῦ ζωῆς μας. Σ’αὐτή τή γῆ θά ζήσω ὅσο ὁ Θεός μοῦ ἐπιτρέψει. Ἀπό αὐτή τή γῆ θά ἤθελα νά ξεκινήσω τήν πορεία μου στον οὐρανό, ἀπό αὐτήν νά ἀναστηθεῖ τό σῶμα μου εἰς ζωήν αἰώνιον.

Αὐτή τήν γῆ ἐποίμαναν πρό ἐμοῦ ἐπίσκοποι ἀγωνιστές. Ὁ Μητροπολίτης Πορφύριος πού πάλεψε στον ἀγῶνα τοῦ 1821 νά μείνει τό Μεσολόγγι ἐλεύθερο καί ἐποίμανε τήν περιοχή καί μετὰ τήν ἀνεξαρτησία. Ὁ συνεργάτης του ἐπίσκοπος Ρωγῶν καί Κοζύλης Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος πρωταγωνίστησε στήν δεύτερη πολιορκία. Ἦταν αὐτός πού κοινώνησε τούς ἀγωνιστές τῶν ἀχράντων μυστηρίων πρίν τήν Ἑξοδο. Αὐτός πού θυσιάστηκε μαζί μέ τίς γυναῖκες καί τά παιδιά, γιά νά μήν πέσουν στά χέρια τοῦ Ἰμπραήμ, μη ἐγκαταλείποντας τόν λαό του. Ἀλλά καί οἱ τελευταῖοι προκάτοχοί μου ἀφιέρωσαν ὅλο τους τό εἶναι γιά τόν λαό μας. Ὁ ἱερόθεος Παρασκευόπουλος πάλεψε στήν κατοχή νά ἀντέξουν οἱ ἄνθρωποι τήν πείνα καί τίς κακουχίες. Ὁ Θεόκλητος Ἀβραντινῆς ὑπῆρξε ὁ ἐμπνευστής καί πρωταγωνιστής τοῦ νά χτιστοῦν στίς ἐνορίες νέοι ναοί, μέ κάλλος καί λειτουργικότητα, ὥστε νά ὑμνεῖται ὁ Θεός. Ὁ πολύκλαυστος Κοσμᾶς Παπαχρήστου, ὁ σεβάσμιος γέροντας, καθώς ὑπῆρξε πνευματικός καθοδηγητής καί ἐξομολόγος πολλῶν ἀνθρώπων, ἔδειξε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἔργα, ὅτι “ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται”¹⁴, ὅτι ἀποστολή τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά μιᾷ καί νά δείχνει τόν Θεό. Τούς εὐγνωμονῶ, τούς μνημονεύω στήν προσκομιδή καί παρακαλῶ νά ἀγωνιστοῦμε τόν καλόν ἀγῶνα, τιμῶντας καί αὐτούς στήν πράξη.

Ἀπλώνω τά χέρια μου καί προσκαλῶ σήμερα τούς πάντες σέ μία πνευματική συστράτευση. Τούς ἀδελφούς μου συμπρεσβυτέρους, τόν ἱερό μας Κλῆρο. Εἴμαστε οἰκογένεια όχι ἀναμάρτητων ἀλλά ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, πού ἡ Ἐκκλησία μᾶς

έξελεξε για να έπανευαγγελίσουμε τον λαό μας, όπως λέει χαρακτηριστικά ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπός μας. Ο καθένας έχει τα χαρίσματά του. Δεν μπορεί και δεν χρειάζεται να είμαστε όμοιοι. Είναι χρέος μας όμως να πορευόμαστε ένωμένοι. Ο καθένας να διδάσκεται από τον άλλο. Η Εκκλησία, όπως και η κοινωνία έχει ανάγκη και από τον δυναμισμό και από την ταπεινή σιωπή. Και από την αλλαγή της καρδιάς και από τον σεβασμό στα όρια. Και από την πρωτοπορία στις μεθόδους και από την παραδοσιακότητα στο περιεχόμενο. Η ένότητά μας φαίνεται από το γεγονός ότι μετέχουμε όλοι στο κοινό ποτήριο, στην λειτουργική και ευχαριστιακή σύναξη υπό τον επίσκοπο. Και ο επίσκοπος εκτιμά την αγωνιστικότητά σας. Θά είναι πατέρας, αδελφός και στήριγμά σας. Χαιρετίζει τις οικογένειές σας, τις καλές σας πρεσβυτέρες και τα παιδιά σας. Και είναι στις άμεσες προτεραιότητές του ή στήριξη με κάθε τρόπο της ζωής και του άγωνα σας!

Ζούμε σε μία εποχή στην οποία καλούμαστε να αναγνωρίσουμε την πορεία των καιρών. Χρειαζόμαστε επιμόρφωση. Και η Μητρόπολη μας θά εργαστεί στον τομέα αυτό. Σε συνεργασία με το Ίδρυμα Ποιμαντικής Έπιμορφώσεως της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, αλλά και με γνώμονα τις δικές μας ανάγκες και ιδιαιτερότητες, θά καταρτίσουμε προγράμματα, ώστε να βοηθηθούμε στην ποιμαντική μας διακονία. Σε κάποια από αυτά τα προγράμματα θά ζητήσουμε να ένταχθούν και οι λαϊκοί αδελφοί και συνεργάτες μας. Εκτιμούμε την διακονία του λόγου και της κατηχήσεως, την οποία συνέδραμαν και συνδράμουν οι Εκκλησιαστικές Όργανώσεις και τα Εκκλησιαστικά Σωματεία στην Μητρόπολή μας. Έχουν προσφέρει και θέλουμε να συνεχίσουν να προσφέρουν, με την εύλογία του επίσκόπου τους, πολλά στην χριστιανική μαρτυρία. Ουδείς περισσεύει. Το ίδιο θά θέλαμε να πράξουν και οι θεολόγοι της δευτεροβάθμιας εκπαιδεύσεως, αλλά και όσοι και όσες σπούδασαν την ιερά επιστήμη. Τούς χρειαζόμαστε και τούς θέλουμε κοντά μας. Θά τούς συναντήσουμε και θά περιμένουμε και από αυτούς να διακονήσουν το γέωργιον του Κυρίου.

Γνωρίζουμε όλοι ότι στην εποχή μας η ιερωσύνη δεν εξασφαλίζει επαγγελματική κατοχύρωση. Γι' αυτό και είμαστε έτοιμοι να δεχθούμε έθελοντές κληρικούς. Άνθρωποι που εργάζονται με αξιοπρέπεια και δημιουργικότητα, που νιώθουν όμως ότι μπορούν να αφιερώσουν μέρος από τον χρόνο τους στην Εκκλησία, για να διακονήσουν τον ελάχιστο αδελφό, θέλουμε να μη φοβηθούν. Αν η καρδιά τους αίσθάνεται την κλήση του Θεού, να πούνε το "ναί". Και ο επίσκοπος θά συγκατανεύσει. Προς αυτή την κατεύθυνση ο επίσκοπος θά καθιερώσει ή θά ένισχύσει, όπου ήδη λειτουργεί, τον θεσμό των αναγνωστών. Θέλουμε νέα παιδιά, με ζήλο και αγάπη για την Εκκλησία, να την διακονούν με εύλογία, καθοδήγηση και επιμόρφωση. Να έχουν επίγνωση του Αγίου Βήματος και της ιερότητός του. Τι σημαίνει να διακονούν τον επίσκοπο και τον ιερέα στην θεία λειτουργία. Να κατανύσσονται, αλλά και να έμπνέονται. Αυτή την επίγνωση θά πρέπει πιο συστηματικά να την σπουδάσουν και να την βιώσουν και οι ιερόπαιδες γενικότερα,

τά παιδιά εκείνα πού διακονοῦν στό ἱερό καί πού κάποια ἀπό αὐτά θά ἀποτελέσουν τό ἱερατικό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἔργο τῆς νεότητος γενικότερα εἶναι ἔργο πρωταρχικῆς σημασίας. Γνωρίζω, καί ἀπό τήν μέχρι τώρα ποιμαντική μου ἐμπειρία, ὅτι αὐτός ὁ τομέας εἶναι ὁ πιό δύσκολος στούς καιρούς μας. Πολλοί οἱ πειρασμοί πού ἀπομακρύνουν τήν νεολαία ἀπό τήν κατήχηση καί ἀπό τήν μετοχή στην λειτουργική ζωή. Δέν ὠφελεῖ ὅμως νά μεμψιμοιροῦμε. Ὅφειλουμε νά ζωστοῦμε τό λέντιον καί νά παλέψουμε. Μέ τήν λειτουργία πιό σύγχρονων καί περισσότερων πνευματικῶν κέντρων. Μέ τήν ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν ὥστε ἡ κατήχηση νά γίνεται μία συναρπαστική περιπέτεια. Μέ τήν αἴσθηση ὅτι ἡ Ἐκκλησία βγαίνει ἀπό τούς τέσσερις τοίχους τοῦ ναοῦ καί θέλει νά συναντήσῃ τά παιδιά καί τούς νέους στό σχολεῖο, στό πανεπιστήμιο, στον ἀθλητισμό, μέ πρωτοβουλίες ἐθελοντισμοῦ, μέ ἀνανέωση τοῦ κατηχητικοῦ ὕλικου, μέ τήν αὔξηση τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων, μέ ἕναν γόνιμο διάλογο πού δέν θά ἀποκλείει ἀκόμη καί τό Διαδίκτυο, ἀρκεῖ νά στηρίζεται στήν αὐθεντικότητα τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως καί νά ἀποσκοπεῖ στήν ἀγάπη καί τήν σωτηρία.

Μαζί όμως μέ τήν κατήχηση, προτεραιότητά μας θά εἶναι ἡ στήριξη τῆς οἰκογένειας. Θέλω νά χαιρετίσω ἰδιαίτέρως τίς πολύτεκνες καί τρίτεκνες οἰκογένειες τοῦ τόπου μας. Σέ μία ἐποχή στήν ὁποία τό δημογραφικό πρόβλημα εἶναι τό μεῖζον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ οἰκογένεια καθαυτή καί πολύ περισσότερο ἡ οἰκογένεια πού πρεσβεύει τίς χριστιανικές ἀρχές καί τίς μεταδίδει στά παιδιά της, ἀποτελεῖ τό μέλλον τῆς πατρίδας μας. Παρά τίς δυσκολίες πού ἡ πανδημία ἐπέφερε, ἔχει μεγάλη ἀξία νά λειτουργήσουν καί πάλι σχολές γονέων, σέ ὅλες τίς ἑδρες τῶν δήμων τῆς Μητροπόλεώς μας. Νά στελεχωθοῦν οἱ ὑπηρεσίες τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μέ εἰδικούς, πού θά πιστεύουν στόν Θεό καί θά μποροῦν νά βοηθήσουν τίς οἰκογένειες καί ψυχικά καί ὑλικά. Νά ἐπιμορφωθοῦν καλύτερα οἱ πνευματικοί σέ ζητήματα συμβουλευτικῆς γάμου καί οἰκογένειας. Καί ὁ ἐπίσκοπος θά ἀναλάβει νά συναντᾷ τά νέα ζευγάρια πρίν προσέλθουν στόν ναό γιά νά εὐλογηθεῖ τό μυστήριο τοῦ γάμου τους.

Το φιланθρωπικό ἔργο δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι προτεραιότητα στήν ἐποχή μας. Ὅσο κι ἂν τό θέλουμε, ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά καλύψει ὅλες τίς ἀνάγκες. Δέν διανοοῦμαι ὅμως ὅτι μποροῦμε νά ἀδιαφορήσουμε γιά συνανθρώπους μας πού πεινοῦν καί δέν καλύπτουν τήν ἀνάγκη τῆς ἐπιβίωσης μέ ἀξιοπρέπεια, πόσο μάλλον οἰκογένειες. Προς τόν δρόμο αὐτό θά ἀναλάβουμε πρωτοβουλίες, ὅπως ἐπίσης καί γιά τήν στήριξη τῶν μοναχικῶν καί τῶν ἡλικιωμένων, οἱ ὁποῖοι δικαιοῦνται νά μην αἰσθάνονται τό “Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω” . Κάθε ἐνορία χρειάζεται νά ἔχει ἔστω μία φιλανθρωπική δράση. Καί ἀπευθύνουμε ἑκκληση καί πρόσκληση πρός ὅλους τούς φορεῖς, μέ τούς ὁποίους συνδιακονοῦμε τόν ἄνθρωπο, νά συμπορευτοῦμε! Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἕνα μοναδικό χαρακτηριστικό: μπορεῖτε νά τήν ἐμπιστευθεῖτε! Καί θέλουμε νά εἴμαστε μαζί στόν ἀγῶνα γιά τόν πλησίον!

Ἡ Ἐκκλησία στούς καιρούς μας χρειάζεται νά ἀναδείξει τήν πνευματική καί πολιτιστική της κληρονομιά. Θεωροῦμε σημαντικό νά καταγραφοῦν καί νά ἀναδειχθοῦν ἀξιόλογοι πολιτιστικοί θησαυροί, μέ ἀπώτερο σκοπό νά δημιουργηθεῖ ἕνας χῶρος, ὅπου διά ζώσης, ἀλλά καί διαδικτυακά, ὁ ἐπισκέπτης θά μπορεῖ νά θαυμάσει τέτοιους θησαυρούς, τήν ἱστορία τῆς Μητροπόλεως καί τοῦ τόπου μας, νά πληροφορηθεῖ γιά πρόσωπα πού ξεχώρισαν, πού ἀγωνίστηκαν, πού ἄφησαν ἱστορία καί κατά ἄνθρωπον καί κατά Θεόν. Μποροῦμε νά καταδείξουμε τά πρόσωπα τῶν Ἀγίων τοῦ τόπου μας καί νά τά καταστήσουμε προσιτά στήν νέα γενιά. Εἶναι χρέος μας νά διαλεχθοῦμε μέ τόν κόσμο, χωρίς φόβο, ὅχι ὅμως γιά νά συσχηματισθοῦμε, ἀλλά γιά νά καταστήσουμε γνωστή τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, σέ ἕνα συνεχές “ἔρχου καί ἴδε” .

Αὐτές οἱ ποιμαντικές στοχεύσεις δέν θά μπορέσουν νά ὑλοποιηθοῦν χωρίς στήν συστράτευση τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κλῆρος καί λαός. Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν πολλοί ἐθελοντές, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν ἰδιαίτέρως στό φιλανθρωπικό καί τό κατηχητικό ἔργο. Τούς χαιρετίζω καί ἀπευθύνω ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ ἀπό καρδιάς γιά ὅσα ἔχουν προσφέρει. Ἐπαναδιατυπώνω σήμερα τήν

πρόσκληση νά συνεχίσουν νά προσφέρουν, νά κάνουν πράξη τό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ νά δοῦνε τόν ἴδιο στό πρόσωπο τοῦ ἐλάχιστου ἀδελφοῦ μας. Εὐχαριστῶ τούς ἐκκλησιαστικούς ἐπιτρόπους καί τίς κυρίες τῶν ἐνοριακῶν φιλοπτώχων ταμείων γιά τήν μέχρι σήμερα διακονία τους. Τούς κατηχητές καί τίς κατηχήτριες. Τούς κυκλάρχες καί τίς κυκλάρχισσες. Τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα, τούς δασκάλους καί τούς καθηγητές πού κρατοῦνε τά σχολεῖα ἀνοιχτά στήν Ἐκκλησία. Τούς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί ἀφιερώνουν χρόνο καί διάθεση. Τήν διακονία στηρίξεως γυναικῶν “ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ”. Τούς ἐθελοντές τοῦ Κοινωνικοῦ Φροντιστηρίου. Νά συνεχίσουμε, παρακαλῶ, τόν ἀγῶνα καί νά προστεθοῦν καί ἄλλοι σ’ αὐτόν, ιδίως νεώτεροι!

Ἄφησα στό τέλος τήν ἀναφορά μου στά μοναστήρια τῆς Μητροπόλεώς μας. Κι αὐτό διότι εἶναι μεγάλη ἡ σημασία τους τόσο στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας γενικά, ὅσο καί στήν ποιμαντορία ἐνός ἐπισκόπου. Τά μοναστήρια εἶναι ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο πνεύμονες στήν ζωή τῆς πίστεως. Ὁ ἄλλος εἶναι οἱ ἐνορίες. Ὅταν τά μοναστήρια ἀναπνέουν Χριστό, ἀσκητικότητα, ὁρθόδοξη πνευματικότητα, προσευχή, ἀγάπη γιά τόν Θεό καί τόν πλησίον, γίνονται τό καύχημα τοῦ ἐπισκόπου καί τό στήριγμα τῶν πιστῶν. Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτό ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι τά μοναστήρια τοῦ τόπου μας, ἀνδρικά καί γυναικεῖα. Ὁ ἐπίσκοπος, λοιπόν, θά εἶναι προστάτης τοῦ μοναχικοῦ βίου. Δέν ἔχουν νόημα οἱ παρεμβάσεις στήν ζωή τῶν μοναχῶν. Μόνο ἡ πατρική προσευχή, ἡ διακριτική ἀγάπη, τό μοίρασμα τῆς χαρᾶς πού οἱ ἱερεῖς ἀκολουθίες προσφέρουν, ἡ βεβαιότητα ὅτι τά μοναστήρια ἀγρυπνοῦν μέ τήν προσευχή γιά νά στηρίξουν τόν ἀγῶνα τοῦ ἐπισκόπου καί τῶν πατέρων στις ἐνορίες. Ὁ μοναχισμός ἀνθίζει στήν ἐλευθερία καί στήν ἀγάπη. Ὁ μοναχισμός πρέπει νά εἶναι συντηρητικός, γιά νά δείχνει σέ ὅλους τά ὅρια. Πρέπει νά εἶναι ὁμῶς καί ἀγαπητικός, γιά νά δείχνει τήν κορυφή, νά δείχνει τόν Χριστό. Καί ὅλα αὐτά ἐξασφαλίζονται μέσα ἀπό τήν κατεξοχήν μοναχική ἀρετή, τήν ὑπακοή στον ἐπίσκοπο καί στήν Ἐκκλησία.

Ἐπιθυμῶ νά εὐχαριστήσω ὀλοκαρδίως τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, γιά τήν σχεδόν ἐντεκάμηνη τοποτηρητεία καί ποιμαντορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, τήν ὁποία ἔφερε εἰς αἴσιον πέρας μέ πατρική ἀγάπη, ἄοκνη παρουσία καί πολύ κόπο. Τοῦ εἶμαι εὐγνώμων καί τόν παρακαλῶ νά προσεύχεται γιά μένα. Εὐχαριστῶ ἀκόμη τούς Ἀγίους Ἀρχιερεῖς πού συμμετέχουν σήμερα στήν χαρά τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Τούς ἀξιότιμους ἄρχοντες τῆς περιφέρειας καί τοῦ νομοῦ. Τούς προλαλήσαντας, οἱ ὁποῖοι μέ συνεκίνησαν γιά τά αἰσθήματα καί τήν διάθεσή τους νά συμπορευτοῦμε. Τούς ἱερεῖς, τόσο τοῦ τόπου μας, ὅσο καί ἐκείνους πού ἦρθαν ἀπό ἄλλα μέρη, ιδιαιτέρως ἀπό τόν τόπο τῆς μέχρι πρίν τήν ἐκλογή διακονίας μου. Τούς ἐπισκέπτες ἀπό τήν Μητρόπολη Δημητριάδος, τούς ὁποίους πάντοτε θά κρατῶ στήν καρδιά μου καί θά γνωρίζουν ὅτι ἔχουν ἀνοιχτές τίς θύρες τῆς φιλοξενίας καί τῆς ἀγάπης. Κυρίως ὁμῶς τόν εὐγενῆ λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας γιά τήν παρουσία του στό νέο

αυτό ξεκίνημα.

Ἐπικαλοῦμαι ταπεινά τίς πρεσβεῖες τοῦ προστάτου τοῦ Μεσολογγίου Ἀγίου Σπυρίδωνος, καθώς καί τοῦ Ἀγίου Χριστοφόρου, προστάτου τοῦ Ἀγρινίου, ὅπως ἐπίσης καί ὅλων τῶν Ἀγίων τοῦ τόπου μας, ἰδιαίτέρως τοῦ Ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀγίου νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐν Βραχωρίῳ μαρτυρήσαντος, τοῦ Ἀγίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀγίου Βλασίου τοῦ ἐν Σκλαβαίνοις, τῶν Ἀγίων Θεοδώρου, Λάμπρου καί Ἀνωνύμου, τῶν ἐν Βραχωρίῳ, τοῦ Ὁσίου Βαρβάρου τοῦ Πενταπολίτου, καί τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου, Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας.

Ζητῶ ἀπό ὅλους ἐσᾶς νά προσεύχεσθε νά εἶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων πατέρας, ὁ ὁποῖος “τίθησι τήν ψυχήν του ὑπέρ τῶν προβάτων” , φίλος, ἀδελφός, ἀλλά καί ἐκεῖνος πού θά θέτει τά ὅρια τῆς ἀληθείας. Νά μέ συνέχουν μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μου οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου στόν μαθητή του καί ἐπίσκοπο Ἐφέσου Τιμόθεο: “Κι ὁ ἐπίσκοπος ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου δέν πρέπει νά φιλονικεῖ, ἀλλά νά εἶναι ἥπιος ἀπέναντι σέ ὅλους, πρόθυμος νά διδάξει, ἀνεκτικός. Πρέπει νά παιδαγωγεῖ μέ πραότητα τούς ἀντιθέτους, γιά νά τούς δώσει κάποτε ὁ Θεός μετάνοια νά καταλάβουν τήν ἀλήθεια καί νά συνέλθουν ξεφεύγοντας ἀπό τήν παγίδα τοῦ διαβόλου” . Καί ἄς εἶναι ἡ συνοδοιπορία μας, Ἐπισκόπου, κλήρου καί λαοῦ, στήν Ἐκκλησία κατά τόν λόγο τοῦ Ψαλμωδοῦ: “Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινεῖσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου”¹⁹. “Θυμήσου μας κι ἐμᾶς, Κύριε, μέσα στήν εὐνοια πού δείχνεις στόν λαό σου• ἔλα σέ βοήθειά μας μέ τήν σωτηριώδη δύναμή σου. Γιά ν’ ἀπολαύσουμε τήν εὐτυχία τῶν ἐκλεκτῶν σου, νά χαιρόμαστε μέ τή χαρά τοῦ ἔθνους σου, νά συμμεριζόμαστε τήν καύχηση ἐκείνων πού σοῦ ἀνήκουν”.

ΑΜΗΝ!

Διαβάστε το ρεπορτάζ ἀπό την ενθρόνιση του νέου [μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) στο σύνδεσμο που ακολουθεῖ:

[Ενθρόνιση Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού: Το ηρωικό Μεσολόγγι υποδέχθηκε τον νέο Ποιμενάρχη του \(ΦΩΤΟ\)](#)

[Η αντιφώνηση του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας στο δήμαρχο Μεσολογγίου](#)